

הדר (הת'ר) סטון (58) מתל-אביב, גרושה ואם לשניים (19, 21), עורכת דין במקצועה, כיום מתנדבת במסגרות שונות, בהן "המעגל של ג'רחי"

פקחתי עיניים ולא ראיתי כלום

עורכת הדין **הדר סטון** התעוררה אחרי ניתוח ונדהמה לגלות שהיא עיוורת. איך ממשיכים מכאן?

צפורה רומן | צילום: אביגיל עוזי

"ב־31 בינואר 2017 התהפך עליי עולמי. נכנסתי לבית חולים כדי לעבור ניתוח לא מסובך יחסית להסרת גידול שפיר בראש ויצאתי ממנו למציאות חשוכה. במהלך הניתוח, כך התברר בדיעבד, נפגע עצב הראייה שלי ואיברתי את הראייה כמעט כליל. היום אני נושאת תעודת עיוור.

נולדתי בווינגטון למשפחה יהודית מסורתית. בגיל 18 התקבלתי למכללת וולסלי היוקרתית (שבה למדה הילארי קלינטון) ולמדתי תכנון ערים. לאחר קבלת התואר אמי שכנעה אותי ללמוד משפטים, ושמעתי בעצתה. אחרי תקופה כעורכת דין בניו ג'רזי החלטתי להגיע לטכניון בחיפה ולעשות תואר שלישי בתכנון ערים, נושא שהמשיך לעניין אותי. בנוסף עברתי בחינות הסבה כדי להיות עורכת דין בישראל. עברתי עם ממצאים וחברות, עשיתי הנפקות, מיזוגים ורכישות של חברות היי־טק. זה היה מרתק וזנחתי את החלום של תכנון ערים. הצטרפתי למשרד עורכי דין גדול שנקרא כיום גרוס ושות' ועבדתי בו 20 שנה – חלקן הגדול כשותפה בכירה.

במקביל גידלתי את שני ילדיי – נישאתי בגיל 36, ולפני 11 שנים התגרשתי.

במשך שנים סבלתי ממיגרנות קשות ונשלחתי לבריקות הרמיה לאיתור הסיבה. לפני כ־15 שנה, בבדיקת MRI, התגלו שני גידולים שפירים במוח – לא משהו שנקשר לכאבי הראש אבל חייב מעקב שנתי, שתוצאותיו לא השתנו משנה לשנה. ב־2016 התגלה בבדיקה שאחד הגידולים גדל ומהווה סיכון לעצב הראייה. המלצת הרופאים הייתה להוציא בניתוח. לא נבהלתי, אבל התכוננתי לקראתו. אחותי הגיעה כדי להיות איתי, אמרתי לילדיי שיש בניתוח סיכון קל לראייה שלי בעין אחת ושאני אופטימית, כי בחרתי במנתח שנחשב למומחה גדול בתחום. העברתי זמנית תיקי לקוחות לעמיתי, כי חשבתי שאני יוצאת לשבוע־שבועיים.

אושפזת, למחרת נותחתי, וכשפקחתי את העיניים גיליתי שאיני רואה מאומה בעין שמאל – שלא הייתה קשורה לניתוח כלל – ובעין ימין הראייה הייתה מטושטשת ועם פוקוס לא יציב. הייתי בהלם מוחלט. כששאלתי מתי זה יחלוף ואם בכלל, לא קיבלתי תשובה ממשית. לא הייתי מוכנה לזה ולא ידעתי מה לעשות. עד אז עבדתי בממוצע 10–12 שעות ביום, פרנסתי את הבית בכבוד ובדיוק קניתי דירה חדשה. לא יכולתי לדמיין שלא אמשיך לעבוד. ההגדרה העצמית שלי – בנוסף להיותי אמה – הייתה כעורכת דין. פתאום לא יכולתי לעשות כלום. נזקקתי לעזרה כדי

לתפקד בבית, למצוא מה ללבוש, שלא לדבר על כך שלא יכולתי לקרוא תיקים. כשיצאתי מבית החולים היה לי מעט שדה ראייה, פוקוס משתנה שאינו מאפשר לראות בחדות, ועם הזמן שדה הראייה הצטמצם. כיום אני רואה כ־10% בעין ימין בלבד.

ההתחלה היתה קשה מאוד. תקופה מסוימת הייתי בדיכאון, אבל למזלי הלכתי לפסיכולוגית שעזרה לי לראות את המציאות החדשה וללמוד להמשיך את חיי בצורה מיטבית. ניסיתי לחזור למשרד, אבל הכנתי שאני מתעללת בעצמי. לפני שנה ומשהו עזבתי סופית. זה היה משבר, כי המשרד היה בשבילי בית שני וחלק חשוב מחיי. מי שהכי עזרו לי הן חברותיי הטובות שלא נתנו לי לשקוע. בהתחלה הלכתי עם מקל, ואחת מהן הציעה לי להיעזר בכלב נחייה. סירבתי – אף על פי שאני אוהבת כלבים – כי זה היווה חותמת לכך שאני עיוורת. בסופו של דבר שוכנעתי ואני מברכת על כך, כי חיי השתנו.

כיום אני מתנדבת במשרה מלאה. אני מהחברים המייסדים של 'רגליים בשניים' – קבוצה של אופני טנדרים של עיוורים ורואים – ורוכבת פעמיים בשבוע כצמד עם אדם רואה; כמו כן אני מתנדבת בכמה גופים: בין השאר אני נותנת שירותים משפטיים בסניף ישראל של המפלגה

הדמוקרטית האמריקאית (Democrats Abroad) ומשמשות סגנית היועץ המשפטי בגוף העולמי של הארגון; אני חברה בוועדת הביקורת של 'המעגל של ג'רמי' – ארגון לזכרו של ג'רמי קולמן, אב לשלושה (כתו הייתה עם בתי בגן), שנפטר בגיל צעיר. משפחתו הקימה את העמותה במטרה לעשות ימי כסף לידים הגדלים במשפחות שבהן יש חולה סרטן. העמותה מתקיימת בזכות תרומות, וכדי לתפקד בוועדת הביקורת עשיתי קורס בתוכנת מחשב לעיוורים, וכיום אני יכולה לשמוע את מה שכתוב בטורי החשבונות ולעבוד מול רואה החשבון של העמותה. ההתנדבות מעסיקה אותי באינטנסיביות, ואני שמחה שביכולתי לתרום.

שורה תחתונה: "למרות מה שקרה לי אני אדם מאושר, כי אני נהנית ממה שיש לי ולא מתמקדת במה שאין לי". ■

"בהתחלה סירבתי ללכת עם כלב נחייה, כי זה היווה חותמת לכך שאני עיוורת. בסופו של דבר שוכנעתי, ואני מברכת על כך, כי חיי השתנו"